

Sind og føre ham ud fra Syndens Trældom, bort fra Fortabelsens Veje. Dette bønne du, o Gud, som er i Evighed, at ikke een af os skal savnes, naar dine Børn paa Opstandelsens Dag samles om din Herligheds Trone! Amen!“

Der var kun een, paa hvem det hele Optrin gjorde en Virkning, ganske modsat den tilsigtede, det var Peter Andreas selv. Han lod sig overhovedet aldrig let imponere af Faderen; dertil havde han været en for lærvillig Elev af sine ældre Venner, Gaardskarlene og Krambodsvendene, der langt fra altid havde omtalt Præsten i de respektfuldeste Udtryk. Alligevel havde han hidtil ikke kunnet gøre sig helt ufølsom for de mange gudelige Ord og det helt truende Bibelsprog, hvormed Forældrene idelig havde søgt at tale til hans Samvittighed, ja naar han om Søndagen saae sin Fader knæle i den hvide Messesærk foran Alteret eller staa oppe under Prækestolens billedskaarne Lydhimmel, havde han endog undertiden kunnet føle sig greben af en forbigaaende Ærefrygtsfornemmelse.

Men ved denne Lejlighed fik end ikke Bibelordene nogen Magt over ham. I allerførste Øjeblik var han nok bleven en Del betuttet over den usædvanlige Form for en Tilrettevisning; men Forskrækkelsen varede ikke længe. Der var efter hans nøgterne Drengeforstand et altfor taabeligt Misforhold mellem denne højtidelige Paakaldelse af Vorherre og det sølle Par Æbler, han havde rapset over et Plankeværk; og jo længere Faderen vedblev at tale, jo lydeligere hans Søskenes Sindsbevægelse ytrede sig rundt om ham, med des større Ro og Ligegyldighed betragtede han den hele Scene.

Der foregik i dette Øjeblik en Slags Gennembrud i den elleveaarige Drengs Sind. Helt overlegen iagttog han tilsidst de andre, — ja, da ogsaa de to smaa Tvillinger, der hidtil havde stirret uforstaaende paa deres hjertegrebne Søsken, begyndte en ynksom Snøften, havde han ondt ved at undertrykke et Smil.

Men uden Tvang var denne Munterhed ikke. Dertil ramte dette Ydmygelsesforsøg ham for haardt paa hans allerømmeste Sted: hans Æresfølelse. Dybest i hans Sind rørte der sig under hele Slutningen af Faderens Tale en frygtelig Ophidselse, en mørk, dump Gengældelsestørst, der lagde som en flimrende Taage over hans Øjne.

Mindet om denne Middagstid skulde i det hele faa en skæbnesvanger Betydning for Drengen. Der nedlagdes i disse